

Dezbateri despre religie, pace și război

Dumnezeu, Adevărul și Viața

✎ **Maior Vasile DINU**

Bărbați și femei, preoți creștini-ortodocși, catolici și protestanți, cu toții aflați în aceeași misiune de stabilizare și reconstrucție a Irakului, s-au adunat în micuța capelă din baza militară Camp Dracula pentru a analiza cum poate o comuniune de religii să ajute la instaurarea păcii și a libertăților democratice în această țară, măcinată de atâtea convulsii interetnice și religioase. De la bun început, dorința noastră a fost aceea de a realiza o dezbateri cu toți capelanii din baza multinațională Tallil, care adăpostește militari, în proporții diferite, din Statele Unite ale Americii, Australia, România, Uganda, Polonia și Marea Britanie. Am sperat, până în ultimul moment, să ni se alăture și un preot musulman, dar, din păcate, acesta nu a dat curs invitației noastre.

Maior Vasile DINU, reprezentantul național cu relațiile publice în Irak: Pentru început, este bine să definim dacă religia propovăduiește pacea.

Căpitan Jonathan Bailey, preot, Forțele Terestre americane:

- Religia este credință, speranță și dragoste. Dar dintre acestea trei, dragostea este cea mai măreață. Aceste cuvinte găsite la sfârșitul faimosului Capitol 13 al lui Paul în prima lui scrisoare către Corintieni sunt în totalitate în căutarea păcii dintre religii sau chiar a păcii din interiorul creștinismului. Dacă ar fi să abordăm o problemă a doctrinei corecte sau a credinței corecte, fără dragoste, acestea ar fi deja condamnate. Noi căutăm cu ușurință justificări în propriile noastre opinii și dogme, așa cum ne opunem să trăim în relație cu un altul.

Căpitan Timothy Hirten, preot, Forțele Aeriene americane:

*- În primul rând, trebuie să înțelegem că toate religiile existente pe pământ se apleacă spre rugăciune și iertare. Să analizăm cu toții rugăciunea de bază a creștinismului și să o comparăm cu cea a Islamului, cele două religii pe care unii analiști le consideră în conflict și generatoare de războaie. Iată rugăciunea de bază din creștinism: *Tatăl nostru care-le ești în ceruri, sfînțească-se numele tău, precum în cer așa și pe pământ. Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi și ne iartă greșalele noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri. Și nu ne duce pre noi în ispită ci ne izbăvește de cel viclean. Căci a ta este Împărăția și Puterea și Slava în numele Tatălui al Fiului și al Sfântului Duh. Și acum cea din islamism: *În numele lui Allah cel Milostiv și Îndurat, Lăudat fie Allah Stăpânul lumilor, Milostivul și Înduratul, Stăpânul zilei de judecată. Ție îți slujim și Ție ne rugăm pentru ajutor; Condu-ne pe calea cea dreaptă, Calea celor peste care ți-ai revărsat bunăvoința, Nu a celor peste care s-a pogorât mânia, Nici a celor care se rătăcesc. Nu cumva în ambele găsim acea cerință de a ne ierta unii pe alții și de a nu cădea în păcat? Mare păcat este a învăța pe unul împotriva celuilalt. Și atunci, cum poate cineva să creadă că religia este purtătoare de războaie?***

Sublocotenent Dorina Dobra-Olteanu, comandant de pluton:

- Dorința de închinare vine dinlăuntru inimii fiecărui om. Prin rugăciune suntem mereu în căutarea lui Dumnezeu. Când suntem la greu, cerem sprijinul Domnului și tot către el ne ridicăm fruntea când îl rugăm să ne ierte păcatele. Dacă am face așa unii față de alții, cu siguranță că lumea

ar fi mai bună. Pe această planetă avem cu toții loc, fără să ne urâm într-atât de tare, încât să ne ucidem frații și părinții, mamele și pruncii.

Plutonier Eugeniu Bornete, comandant de grupă:

- Oriunde se află omul, este loc și pentru rugăciunea lui. Unde este rugăciune acolo se află și Iisus, pentru că Dumnezeu iubește oamenii. Cu toții ne închinăm și ne rugăm la ființa divină, indiferent ce nume poartă aceasta. Divinitatea îi privește pe

creștini, hinduși, evrei, budiști și musulmani cu aceeași nețărmită dragoste. El arată interes față de toți căutătorii sinceri ai adevărului, chiar dacă aceștia nu au ajuns la o desăvârșită înțelegere a Creatorului.

Căpitan Florin Mihalcea, preotul Batalionului 32 Infanterie Mircea:

- Cu toții ne ducem misiunea în apropierea casei lui Avraam, primul patriarh al Vechiului Testament, care reprezintă o parte din leagănul omenirii. De aici, ne putem aduce aminte de strigătul durerii lui Abel, când a fost ucis de fratele său Cain, de strigătul disperat al poporului ales, care era înrobitor de faraonul Egiptului. Ne putem aduce aminte că, mai târziu, filosoful grec Socrate a băut de bunăvoie paharul morții de dragul adevărului, cuvintele lui înecându-se în acest adânc ocean otrăvitor. Cu fiecare pas, pe calea răului, omul și-a distrus aproape cu totul puntea care îl lega de Creatorul său și a ridicat pe tron mîntea sa nedesăvârșită, alunecând ușor într-un proces de involuție. Oare ce au fost acestea? Nu cumva au fost semne că omul s-a depărtat de credință?

Căpitan George Wieland: În aceste condiții, se pune întrebarea: Creatorul ce a făcut pentru noi?

F. M.: Trecând destul timp de la căderea în primul păcat, Dumnezeu, care nu a mai suportat să vadă omenirea chinată de durere, a trimis pe Unicul Său Fiu, Hristos, pentru a ridica neamul omenesc. Astfel, lacrimile și sângele Său au cântărit mai mult decât tot oceanul otrăvitor. În felul acesta, omenirea a redobândit puntea de legătură cu Cel care i-a dat viață. De la Hristos, omenirea a dobândit certitudinea că viața este un har, un dar de la Dumnezeu. Este harul și puterea care face din materia moartă făpturi vii. Ea este unirea minții cu sufletul și cu trupul. Deoarece această legătură a fost făcută de Dumnezeu, i-a fost interzis omului să intervină pentru a desface această legătură, prin orice mijloc. Tot Hristos a arătat că mișcările vieții sunt circulare, se întorc de unde au plecat, trupul se întoarce în pământul din care a fost luat, iar sufletul se întoarce la Dumnezeu, care l-a creat. De aceea, simbolul vieții este cercul, pentru că tot ce pleacă de la Dumnezeu este nemuritor și tot la Dumnezeu se întoarce. Tot ce pleacă

T. H.: Dumnezeu iubește pacea și nu vrea războiul. Atotputernicul este prin natura sa Dumnezeu păcii; religiile nu justifică niciodată ura,

T. H.: Dumnezeu iubește pacea și nu vrea războiul. Atotputernicul este prin natura sa Dumnezeu păcii; religiile nu justifică niciodată ura, Dumnezeu ne-a făcut conștiința de valorile sfinte ale păcii. Atotputernicul, Creatorul sau Forța Divină, cum vreți să o numim, indiferent că este Dumnezeu, Iisus, Allah sau Budha, acest nume sfânt ne angajează să realizăm pacea în iubire, dreptate și înțelegere. Este imposibil să-i slujești lui Dumnezeu, fără a sluji pacea. Această convingere îi angajează pe bărbați și femei să slujească cu mai mult curaj cauza păcii. Din împărăția Lui, ne cere ca inima noastră și a fraților noștri să se deschidă spre credință și iubire. Războiul și pacea, cele două stări antagonice, pornesc, de fapt, din inima fiecărei femei și a fiecărui bărbat. Războiul este mereu o înfrângere pentru om și o ofensă adusă lui Dumnezeu.

F.M.: La început, când toate erau într-o desăvârșită armonie, omului i s-a dat înfricoșătorul și minunatul dar al liberei voințe. Acest dar extraordinar al vieții a

...Simbolul vieții este cercul, pentru că tot ce pleacă de la Dumnezeu este nemuritor și tot la Dumnezeu se întoarce. Tot ce pleacă de la om se întoarce la om, și binele și răul. De aceea, Hristos a combătut neînțelegerile care dau naștere la lupte și războaie.

fost însă pricină a morții sale. Și cu această libertate, i-a dat alternativa de a alege între bine și rău. Din păcate, omul a ales răul și astfel, precum a fost de fulgerătoare căderea îngerilor din cer, la fel a fost și prăbușirea întregii firi umane în abisul stricăciunii și al morții. De atunci, Dumnezeu a început să moară în sufletul oamenilor și, odată cu trecerea timpului, starea omenirii s-a înrăutățit. Cursul istoriei este de fapt unul al morții lente a lui Dumnezeu. Ne-am născut în apele durerii și am crescut în adâncul lor, iar lacrimile noastre cele multe s-au amestecat cu acest ocean. Întreaga istorie a religiei umane este un urcuș al omului către Dumnezeu. De aceea, fiecare cultură, fiecare popor caută adevărul divin. Uitați-vă în jur și veți vedea că fiecare națiune își cântă propriile credințe, fiecare are un rit sau ritual religios. Dar toate acestea gravitează în jurul aceleiași idei universale că viața trebuie să-și aibă originea într-un Duh sau izvor divin.

T.H.: Cel mai indicat este să fim sinceri față de propria noastră tradiție, religie și să permitem religiei creștine să lumineze înaintea oamenilor. Dar să fim și cetățeni ai întregii lumi spirituale, preocupați de viața oriunde ne-am afla. Să fim gata să acceptăm ceea ce este bun, frumos și adevărat oriunde s-ar găsi, deoarece sunt asemeni nouă și alții care vor găsi binele, frumosul și adevărul în religia lor.

T.H.: În pofida faptului că Orientul este o lume musulmană cu un amestec de religii, în decursul istoriei, Irakul, sau vechea Mesopotamie, a acceptat secole de-a rândul creștinismul. În cartea Geneza, capitolul doi, este menționat un loc numit Mesopotamia, situat între râurile Tigru și Eufrat. Sute de ani mai târziu, poporul evreu a fost trimis în exil în Babilon. Atât Mesopotamia cât și Babilon făceau parte din statul care acum poartă numele de Irak. De asemenea, în cartea Faptele Apostolilor este menționat faptul că în mulțimea de oameni care l-au ascultat pe Petru, predicând la Ierusalim în ziua Cincizecimii, se aflau și locuitori din Mesopotamia. Evanghelia a fost propovăduită și în Mesopotamia și este posibil ca, în secolele patru și cinci, misionarii ce locuiau în această zonă să se fi îndreptat către India și Sri Lanka. Creștinismul are un număr impresionant de misiuni făcute în regiuni ce cuprind Iranul, Afganistanul, Asia Centrală, India și chiar China. În schimb, islamismul a fost instaurat în Irak la începutul secolului al VII-lea. Cu toate acestea, religia musulmană a cunoscut foarte repede adepți în timpul năvălirii popoarelor musulmane și mongole.

de la om se întoarce la om, și binele și răul. De aceea, Hristos a combătut neînțelegerile care dau naștere la lupte și războaie.

V. D.: Și totuși istoria omenirii este presărată de multe, poate prea multe războaie. În istoria omenirii de peste 5000 de ani, umanitatea nu s-a bucurat de prea multă pace.

F. M.: În întreaga istorie, toate războaiele au avut un sfârșit sângeros. Însă, în spatele acestor războaie se află un război pe care omenirea l-a declanșat încă de la începutul creației și pe care, acum, îl poartă actuala generație. Cu fiecare zi, pe măsură ce lumea se îndepărtează de adevăr, întinericul acestui război se coboară asupra noastră. Și întinericul va crește până când vom înțelege că războiul pe care îl disprețuim și care ne aduce foamete și suferință se dă pe câmpul de luptă al inimilor noastre. Acest război nu este al unei națiuni împotriva alteia sau al unui om împotriva altui om, ci, pur și simplu, al omului împotriva lui Dumnezeu. Din aceste sfinte taine aflăm că războaiele nu ne apropie de bine. În războaie, nu există învingători, cu toții suntem învinși pentru că sădăm ura și vrajbă.

J. B.: Fiecare dintre noi purtăm respect pentru istoria noastră, de aceea trebuie să milităm cu credință întru dragoste. Este o oportunitate pentru noi, de a aduna toți credincioșii în acea dumnezeiască călătorie a vieții unuia către celălalt. În dragostea noastră să găsim și să dorim adevărata bunătate pentru tovarășii noștri de călătorie și speranța că împreună vom face lucrarea Domnului în împlinirea sa. În dragoste, găsim substanța credinței care transcende din capacitatea noastră de a gândi și simți că nimeni nu este perfect și cu simplitate să îi acceptăm pe alții așa cum sunt. Această dragoste ne aduce pe noi, toți, chiar dacă suntem creștini, evrei, musulmani sau hinduși sau de alte religii, într-o adevărată relație unii cu ceilalți, ce caută o cale prin zbuciumata lume fără credință.

G. W.: În ciuda faptului că toate religiile slăvesc dragostea și iertarea păcatelor, oamenii își pun întrebări de genul: *Prin ce ne asemănăm și ne deosebim noi, creștinii, de ceilalți credincioși de alte religii; sau Cum afectează viața oamenilor, natura cunoașterii religioase?*

- Continuare în numărul viitor -